

Arrest

nr. 154 160 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 oktober 2010 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) op grond van gezinshereniging met haar echtgenoot. Deze aanvraag werd verzoekster op 2 december 2011 geweigerd.

1.2. Verzoekster diende samen met haar zoon en dochter op 28 maart 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 mei 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag

onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 11 maart 2015 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 11 maart 2015 tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw:

naam: K.(...)

voornaam: G.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(...)

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 30/06/2014. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen om zijn terugkeer naar haar herkomstland voor te bereiden. Betrokkene werd ook door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid:

(...)

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De regularisatieaanvraag van betrokkene werd negatief afgesloten. Betrokkene stelt niets meer te hebben in het land van herkomst. Deze bewering wordt echter niet gestaafd. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot voor kort heel haar leven heeft doorgebracht. Haar intentie om Nederlands te leren, (verdere) integratie en haar werkwillegheid vormen geen uitzonderlijke omstandigheid. Er werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30/06/2014. Betrokkene verblijft echter nog steeds op illegale wijze verder in België. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.

Betrokkene heeft een partner en 2 kinderen in België. De kinderen van betrokkene dienen gevolg te geven aan het hen betekende bevel om het grondgebied te verlaten en dienen terug te keren naar het land van herkomst. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het

kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

1.6. Verzoekster werd op 24 maart 2015 gerepatriëerd naar Istanbul.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan. In zijn middel maakt verzoekster tevens gewag van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM¹. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Met betrekking tot het bestaan van het gezins- en privéleven stelt de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden². Aangezien verzoekster aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In geval een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, neemt het EVRM niet aan dat er een inmenging is, en dan moet het tweede lid van artikel 8 EVRM niet in overweging genomen worden³. De Belgische Staat dient evenwel na te gaan of er op haar een positieve verplichting rust om het gezinsleven in België in stand te houden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven⁴. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en

het verblijf van niet-onderdanen te controleren⁵. De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.⁶

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁷ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient inderdaad te worden gesteld dat verzoekster wel degelijk nog banden heeft met Turkije, waar zij het grootste deel van haar leven heeft gewoond. Haar echtgenoot woont echter sedert jaar en dag in België. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou er toe leiden dat hij in België zijn werk zou verliezen, waardoor het gezin in praktijk ook niet meer in de mogelijkheid zou zijn om gezinshereniging aan te vragen.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, en de afhankelijkheid van de gezinsleven van de inkomsten van de echtgenoot in België, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden. Verwerende partij laat zich in deze dan ook leiden door een overdreven formalisme door het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

De bestreden beslissing maakt enkel gewag van een onderzoek van artikel 8 in verhouding met de moeder van verzoeker, die eveneens een inreisverbod krijgt opgelegd.

Verwerende partij is echter zeer goed op de hoogte van de aanwezigheid van de echtgenoot van verzoekster op het Belgische grondgebied, want dit argument werd door verzoekster reeds ingeroepen ter gelegenheid van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 28.03.2014. Verwerende partij verklaarde deze aanvraag op 26.05.2014 onontvankelijk, en stelde dat een tijdelijke verwijdering van de echtgenoot geen schending van artikel 8 kon uitmaken. Nu er aan verzoekster echter een inreisverbod wordt gegeven voor de duur van twee jaar, kan men moeilijk volhouden dat het slechts om een korte scheiding zou gaan.

De mogelijkheid die wordt geboden door artikel 74/12 van de vreemdelingenwet om de opheffing of de schorsing van het inreisverbod te vragen, is eerder theoretisch van aard en er wordt voorzien dat, indien er geen beslissing werd genomen binnen de vier maanden de beslissing wordt geacht negatief te zijn. Verwerende partij toont aldus onvoldoende aan dat er geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden kan zijn en dat verzoekende partij geen ernstige schade zal lijden door de bestreden beslissing⁸.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster als bijlage het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B-kaart) van haar echtgenoot toe.

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt onder meer het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

2.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en worden volgende feiten meegedeeld: *“Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30/06/2014. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen om zijn terugkeer naar haar herkomstland voor te bereiden. Betrokkene werd ook door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Artikel 74/11, § 1, tweede lid: (...) X De regularisatieaanvraag van betrokkene werd negatief afgesloten. Betrokkene stelt niets meer te hebben in het land van herkomst. Deze bewering wordt echter niet gestaafd. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot voor kort heel haar leven heeft doorgebracht. Haar intentie om Nederlands te leren, (verdere) integratie en haar werkwiligheid vormen geen uitzonderlijke omstandigheid. Er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30/06/2014. Betrokkene verblijft echter nog steeds op illegale wijze verder in België. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar,*

gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.”

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekster de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.3) waardoor het huidige bevel om het grondgebied te verlaten gepaard diende te gaan met een inreisverbod van maximum 3 jaar. Verzoekster betoogt in wezen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de aanwezigheid van haar vader op Belgisch grondgebied en haar gezinsleven.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.10. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan *in casu* sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. In het arrest “*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.11. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat “*(b)etrokkene (...) een partner en 2 kinderen (heeft) in België*”. Hieruit blijkt enerzijds dat het bestuur van oordeel is dat er wel degelijk sprake was van een gezinsleven in België, maar tevens dat door de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk met deze bijzondere situatie rekening werd gehouden. Aangezien verzoekster nooit regelmatig op Belgisch grondgebied heeft verbleven, gaat het *in casu* zeker niet over de weigering van een voortgezet verblijf. Bijgevolg zal moeten blijken of deugdelijk werd afgewogen of er een positieve verplichting rust op de Belgische overheid.

2.12. Verzoekster kan alvast niet worden gevolgd waar zij (verkeerdelijk) poneert dat enkel een afweging zou zijn gemaakt in functie van haar moeder. Integendeel, in de beslissing wordt juist aangegeven dat haar “*kinderen (...) dienen gevolg te geven aan het hen betekende bevel om het grondgebied te verlaten en dienen terug te keren naar het land van herkomst*” waardoor er ten opzichte van verzoeksters (meerderjarige) kinderen geen probleem rijst met betrekking tot het recht op gezinsleven. Met betrekking tot het gezinsleven met haar partner, die in de beslissing geenszins over het hoofd wordt gezien, wordt het volgende gesteld: “*Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel*

een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”.

2.13. De Raad stelt vast dat uit de beslissing blijkt dat werd overwogen waarom een inreisverbod voor de duur van 2 jaar in dit geval niet in disproportionaliteit staat tot het recht op gezinsleven. Verzoekster slaagt er in haar middel niet in aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de blote bewering dat haar partner zijn werk zou verliezen, onmogelijk in verband kan worden gebracht met het bestreden inreisverbod in hoofde van verzoekster, waardoor hieruit geen disproportionaliteit kan worden afgeleid. Daarnaast dient te worden aangestipt dat in de beslissing wordt ingegaan op het argument dat de beslissing een scheiding voor een duur van twee jaar zou inhouden. Er wordt immers gewezen op de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing van het inreisverbod te vragen. Verzoekster beweert voorts dat het rechtsmiddel uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet eerder theoretisch van aard is, maar zij toont niet concreet aan dat dit zo zou zijn indien hij wel degelijk in aanmerking komt voor een verblijfstitel in België. In weerwil van verzoeksters betoog, blijkt uit de beslissing wel degelijk een volledige belangenafweging.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN